

han; deras hufvudskålar äro mjuka, de skola gå sönder som glas.

Allt var färdigt; Loango kastade en stolt blick på den hämndgiriga skaran. Derefter svängde han sina kedjor högt öfver hufvudet och ropade med dundrande stämma: — Nu är det tid, följ mig! Och såsom en ström vältade sig den svarta skaran ut ur fängelset ned i det understa rummet, der hela besättningen var församlad.

Ett ögonblick stodo kapten och matroser liksom förstenade, då de sågo de från sina fjettrar befriade slafvarne. De trodde sig se en skara blodtörstiga djellar, och en aning om den förestående striden på lif och död uppfyllde dem med förfäran. Kaptenen var den förste, som bortskakade den förlamande förskräckelsen, och hans ljudeliga stämma väckte äfven matroserne ur deras bestörtning.

— Gifven eld! — ropade han, under det han sjelf afyrade sin musköt på den framträngande hopen. Några sårades qvidande var det enda som afbröt den förfärliga tystnad, som följde på de hvitas första salvva. De svarta veko förskräckta några steg tillbaka och lemnade matroserne tid att draga sina korta svärd, sina breda knifvar. Men bestörtningen varade blott några sekunder; Loango hade icke blifvit sårad och hans röst väckte hans kamraters till hjälften slocknade raseri.

— Tänken på vårt hem! — ropade han; — på våra